

L'Horlà

Els contes que anem a comentar pertanyen a L'Horlà, un llibre de contes escrit per Guy de Maupassant, (1850–1893), un escriptor francès considerat com un dels grans mestres del conte de la literatura universal i un dels millors autors de relats curts de la seva època. És un dels mestres del naturalisme francès. Escrigué més de 200 relats, sis novel·les i nombrosos apunts de viatges. Caracteritzats pel seu realisme i senzillesa, giren, en general, al voltant de la crueltat humana i incorporen les seves observacions sobre la societat francesa. Sofrí greus trastorns nerviosos des de 1884 i, després d'una temptativa de suïcidi (1892), morí en una clínica en un estat pròxim a la bogeria. Les seves obres més destacades són la novel·la curta *Bola de sebo* (1880), i recopilacions com *Mademoiselle Fifi* (1882) i *La Parure* (1884), llibres de contes i de novel·les curtes com *La mancebía* (1881) i *L'Horlà* (1887) i les novel·les *Una vida* (1883), *Bel-Ami* (1885), *Fuerte como la muerte* (1889) i *Nuestro corazón* (1890).

1º conte – L'Horlà:

Es tracta del primer dels catorze contes del llibre i el que dona títol al llibre. El tema d'aquest conte és la impotència de l'home i la raó humana davant del poder de la imaginació i els fenòmens que no podem explicar.

El conte el dividim per dies ja que està escrit en forma de diari personal i per tant l'estructura d'aquest ve marcada pels dies.

El text, que inclou petits diàlegs, és de tipus narratiu escrit en primera persona. Maupassant aquí fa un gran ús de les descripcions (*al llarg del meu jardí, darrere el camí...*), de les metàfores (*vomitava un fum espès*), de les comparacions (*com una sangonera*), també enumeracions d'estructura paral·lelística (*tinc febre, tinc la sensació, tinc por...*) i interrogacions retòriques (*¿Per què? ¿Qui ho sap?*).

Aquest conte explica les sensacions d'un home i les paranoies que pot arribar a imaginar enmig d'un estat de bogeria. És una història angoixant i d'un ritme molt irregular.

2º conte – El Marqués de Fumerol:

Aquest és el sisè conte dels catorze que conformen el llibre. El seu tema és la relació entre diferents estils de vida i formes de pensament dintre de persones de la mateixa família.

L'estructura interna del text consta de tres apartats: el primer ens explica que el narrador es disposa a explicar-nos una història; el segon és tota la història; i el tercer ens explica la reacció dels oients del narrador.

És un text narratiu, amb diàlegs i amb narrador omniscient. Maupassant aquí fa algunes referències històriques (*dels Borbons o dels Orleans*), una al·lusió a Don Quixot, també reproduïx una carta escrita per una criada en la qual queda palès que els servents i classes baixes no sabien escriure. L'ús d'adjectius és molt freqüent així com les metàfores (*esperava la mort*).

Aquest conte narra el fet de què un home de la noblesa és a punt de morir-se i tot i que sempre ha portat una vida basada en el *carpe diem*, els seus familiars parlen d'ell com si fos com ells, tot i que és mentida. Té tocs humorístics.

3º conte – Reis:

Es tracta del novè conte dels catorze que componen el llibre. El seu tema és la situació d'un grup de militars la

nit de Reis, en un poble gairebé buit.

L'estructura interna del text consta de tres parts: la primera és quan els militars arriben i s'estableixen al poble; la segona és la visita del cap dels militars al rector i el convida a sopar i el rector accepta; i la tercera és el des de que el rector arriba a la casa fins al final.

El text és una narració en primera persona que inclou diàlegs i descripcions. Maupassant utilitza aquí molts adjectius, exageracions i metàfores (*que la seva panxota estigués a punt de pujar i rodolar per la taula*).

Explica com va ser una nit de Reis diferent a totes en un poble perdut i gairebé buit en temps de guerra per a un grup de militars, i el que fan per distreure's.

4º conte – El rodamón:

Aquest és l'últim conte dels catorze del llibre. El tema és el menyspreu de la gent benestant envers els pobres o necessitats, als quals jutgen sense conèixer-los.

L'estructura interna està dividida en tres parts: a la primera, el rodamón explica qui és, cap on va,...; a la segona transcorren els fets que succeeixen quan arriba a un poble; i a la tercera s'hi explica el desenllaç del rodamón en aquest poble.

El text és un text amb narrador omniscient que inclou diàlegs, descripcions i fins i tot fragments de cançons. Inclou molts adjectius, descripcions, comparacions (*com un animal*), i metàfores (*aquella font de carns i ossos*). També utilitza expressions col·loquials (*travessar d'una gambada*).

Aquest conte conté l'història d'un home i com evoluciona la seva personalitat i el seu caràcter en funció de molts factors com ara la gana, la set, la llunyania de la casa familiar, la gent que coneix, etc. De fet, això és el que passa a tots els éssers humans amb les seves respectives societats.